

Образ природи як уявлення має велике значення в формуванні технологій та екологічних стратегій взагалі. Окрім того, дуже важливим з погляду прогностичних методик та екологічної футурології взагалі є аналітичний підхід до розуміння як феномену «природа» так і не менш важливого, але на жаль трохи посунутого на другий план феномену «друга природа», який постає не просто уявленням про техносвіт, але й багатою на дослідження метафорою, яка ще чекає на своє теоретичне та практичне застосування та нове наповнення контенту. Задля цього доцільно звертатися до простору філософії, філософії культури та екології, аби розкрити можливості досліджень з цими поняттями у на різних рівнях. Враховуючи надзвичайно велику та важливу прив'язку образу взагалі, а образу природи особливо до національної етнопсихології та паралельно з цим до практичної, ментальної, виробничої та навчальної сторін будь якого суспільства ми пропонуємо на базі аналізу та порівняння творів Дж. Макдавела, І. Канта, К. Маркса та Ф. Енгельса, Г. Сковороди, В. Циби, М. Журби, Ху Сяої, Кан Чжунцянь та Мі Гонхао зрозуміти його нагальну характеристику та можливості. Таким чином ми розкриваємо у аналізі та створюємо базу для розуміння особливостей як природи взагалі з точки зору філософії, так і образу другої природи як невід'ємної та важливої ланки еволюції розуміння тріади Людина – Природа (Довкілля) – Техніка (Технології) як практичної реалізації сучасного стану речей у розвитку та презентації уявлень суспільства про власне минуле, сучасне та майбутнє.

Література:

1. Годзь Н.Б. Образ життя людини як футурологічний проект // Запрошення і програма VII Міжнародної науково-практичної онлайн – конференції «Гендер. Екологія. Здоров'я», 22–23 квітня 2021 року ХНМУ. Харків, 2021. С.8.
2. Годзь Н.Б. Вступ до екологічної футурології. Монографія. Харків: Видавець Олександр Савчук, 2017. 572 с.
3. Журба М. Друга природа другої реальності // Схід, 2009, № 8 (99) URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/21210/27-Zhurba.pdf?sequence=1>
4. Чорна В.В. Кваліфікаційна робота «Критика поняття «друга природа» у праці Джона Макдавела «Ум і світ» URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1f3c62ae-5312-4426-932a-93597f7d7f86/content>

Горева В. Ю.,
аспірантка кафедри філософії,
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків, Україна

ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

У науці політика визначається як «спосіб мислення» в управлінні державою і суспільством. Вона характеризується управлінською діяльністю органів державної влади на стратегічному рівні, спрямованою і пов'язаною з ухваленням відповідальних рішень у сфері відносин між різними соціальними групами, державами та громадянами, включно зі стратегічним плануванням, регулюванням і формуванням внутрішніх і зовнішніх правових відносин і взаємодій [4, с. 170].

Творці державної влади на стратегічному рівні - це, як правило, представники політичної еліти, які забезпечують процес ухвалення рішень і формують норми поведінки в суспільстві. До них належать групи людей, які мають здатність вдосконалювати суспільну

систему або створювати нові, а також забезпечувати підтримку та її розвиток, діяльність яких пов'язана з боротьбою за набуття, збереження і використання державної влади.

Політичний дискурс - складне багатогранне явище політичної комунікації, «процес, що охоплює політичну сферу людського життя, за посередництвом якого відбувається спілкування між владою, політичними партіями, громадськими організаціями і рухами, чиновниками, виборцями і жителями» [1, с. 145].

Виокремлене нами поняття «політичний дискурс» зорієнтоване на розуміння мовної комунікації, що набуває нових форм в інформаційному суспільстві, та на її рефлексивність, тобто здатність аналізувати й глибоко розуміти зміст переданої інформації. Такий зміст зазвичай розглядають як більш прагматичний, характерний для конкретних форм політичної поведінки, пов'язаних із боротьбою за владу та її утримання, і притаманний усім жанрам політичного дискурсу (передвиборчі виступи, парламентські дебати, дискусії, політичні інтерв'ю, політичні промови, заяви уряду тощо).

Політичні виступи, як і урядові заяви, здебільшого є монологами. Це означає, що насамперед не передбачається діалогу між учасниками комунікації, а виконуються функції повідомлення та впливу. Ці політичні промови та урядові заяви відповідають принципам інтеріорності та екстеріорності публічного мовлення, тобто орієнтації промовця на вузьку професійну аудиторію (внутрішній тип урядової заяви) та необмежену цільову аудиторію (зовнішній тип). Будь-який «лист» влади - це політико-ідеологічний (оскільки виражає функціональну ідеологію влади та її погляди) дискурс, але також і через те, що він звернений до суспільства й містить вираження певної соціально-політичної позиції з актуального питання у відповідний період життя суспільства, його можна розглядати як журналістський дискурс [4, с. 23].

У сфері політичного дискурсу мовлення розглядається як ефективний інструмент для забезпечення соціальної влади та формування світогляду, а не лише для вираження думок. Ідеологічно направлене мовлення включає в себе процеси оновлення системи цінностей політичних лідерів, перегляду та інтерпретації надходящої інформації, а часом і нав'язування певних поглядів одержувачам через текстові матеріали.

Політична еліта в сучасному суспільно-політичному дискурсі є ключовим поняттям, що описує верхівку політичного устрою, тобто групу осіб, які мають значний вплив на формування та реалізацію політичних рішень у державі. Використання політичного дискурсу в політичній діяльності відіграє важливу роль у підтримці іміджу політиків, формуванні їхніх установок і поведінки. Достатня інформативність політичного дискурсу досягається не тільки новизною переданої інформації, а й використанням мовних засобів, що акцентують увагу на нових аспектах сприйняття відомої інформації. Уряди постійно впливають на просування своїх ідей, здебільшого за допомогою політичної комунікації. Вивчення різних аспектів сучасного політичного дискурсу в парламентській діяльності видається перспективним.

Література:

1. Андрющенко Е. Українські праворадикальні організації у контексті суспільно-політичних процесів (кінець 1980-х-2015 рр.): дис. канд. іст. наук: 07.00.01. Запоріжжя, 2015. 284 с.
2. Балабан Р. Електоральна перебудова в Україні: 2019. Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України. 2019. № 2 (98). С.155-176.
3. Білецький В. Формування сучасної української еліти В. Білецький // Науковий альманах «Схід», 13. Мигович І. На двох конях у двох напрямках? / І. Минович // Віче. 1995. №8. С. 15-24. 1995. № 3. С. 21-25.
4. Крюков О. Політико-управлінська еліта України як чинник державотворення: Монографія / О. Крюков; за наук. ред. Е.А. Афоніна Київ: Вид-во НАДУ, 2006. 252 с.